



# WICKED

WICKED 1

JENNIFER L.  
ARMENTROUT

Wicked

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout bij Uitgeverij  
Zomer & Keuning:

Harbinger-serie:

*Storm and Fury*

*Rage and Ruin*

Dark Elements-serie:

*Bitterzoet*

*Witheet*

*Steenkoud*

*Ademloos*

Origin-serie:

*The Darkest Star*

*The Burning Shadow*

*The Brightest Night*

Lux-serie:

*Shadows*

*Obsidian*

*Onyx*

*Opal*

*Origin*

*Opposition*

Wacht op mij-serie:

*Wacht op mij*

*Ga voor mij*

*Blijf bij mij*

*Val voor mij*

*Kies voor mij*

*Vertrouw op mij*

*Droom van mij*

*Als morgen niet bestaat*

*Het probleem met voor altijd*

*Een tweede kans*

Jennifer L. Armentrout

# Wicked

Wicked-serie deel 1

Vertaling Els Brevink

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020541168  
ISBN audioboek 9789020541175  
NUR 285/340

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning  
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2014 Jennifer L. Armentrout  
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Wicked*.  
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary  
Services te Amsterdam.

Vertaling Els Brevink  
Omslagontwerp Ingrid Vonk, Studio Jan de Boer

[www.zomerenkeuning.nl](http://www.zomerenkeuning.nl)  
[www.jenniferlarmentrout.com](http://www.jenniferlarmentrout.com)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-  
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,  
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur,  
of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-  
ming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, sto-  
red in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,  
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without  
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-  
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor  
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier  
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is voor jou, de lezer.  
Zonder jou zou dit boek niet mogelijk zijn.  
Niets hiervan zou mogelijk zijn.



# 1

Er stonden zweetdruppels op mijn voorhoofd. Slierten rood haar plakten tegen mijn nek. Mijn benen voelden aan alsof ik in een sauna had gezeten. Ik wist vrij zeker dat er een waterval van zweet tussen mijn borsten stroomde, en dat alleen al zorgde ervoor dat mijn humeur terechtkwam tussen iemand een klap geven en iemand voor een tram duwen.

Het was zo warm en plakkerig vochtig dat ik serieus begon te geloven dat New Orleans een van de negen kringen van de hel was en dat het terras van het Palace Café de ingang was. Of de wachtkamer.

Een dikke druppel zweet gleed van het puntje van mijn neus en smakte op mijn boek voor *Filosofie van Menselijk Persoon*, waardoor er een klein vochtig rondje overbleef midden in een paragraaf die ik amper kon zien door de weerschijn van zweet die me verblindde.

Ik vond altijd dat er in de naam van mijn vak een ‘het’ ontbrak. Het zou *Filosofie van hét Menselijk Persoon* moeten zijn. Maar o nee, zo deden ze dat niet aan de universiteit Loyola.

Het kleine tafeltje rammelde op zijn poten toen er een grote ijskoffie midden voor mijn boek werd neergekwakt. ‘Voor jou!’

Terwijl ik over mijn zonnebril heen tuurde, liep het water me in de mond alsof ik een van de honden van Pavlov was. Valerie Adrioux liet zich op de stoel tegenover me vallen, met haar hand als een klauw op mijn ijskoffie. Met een gemengd Spaanse en Afrikaanse



afkomst had Val een absoluut prachtige huidskleur, een diepe, gave tint bruin, en zag ze er fantastisch uit in feloranje en blauw en roze en alle mogelijke kleuren van de regenboog.

Zo droeg Val vandaag bijvoorbeeld een losse oranje haltertop die de zwaartekracht trotseerde, een paarse ketting, en toen ik naar beneden keek, zag ik een turquoise strokenrok. Ze zag eruit alsof ze uit een catalogus met urban-chique kleding was gestapt. Als ik andere kleuren droeg dan zwart, beige of grijs, zag ik eruit als iemand die uit een inrichting was ontsnapt.

Ik ging rechtop zitten, negeerde dat de achterkanten van mijn benen aan de stoel plakten, en graaide naar de ijskoffie. ‘Geef.’

Ze trok een wenkbrauw op. In het zonlicht had Vals haar een donkerrode gloed. Mooi. Mijn haar had de kleur van een brandweerwagen. Eng. Wat de luchtvochtigheid ook was, haar volle bos springerige krullen zag er altijd goed uit. Wederom, mooi. Tussen de maanden april en november waren de krullen in mijn haar lui en veranderden ze in pluizige golven. Wederom, hartstikke eng.

Soms wilde ik haar haten.

‘Heb je daar niets aan toe te voegen?’ vroeg ze.

Dit was een van die momenten.

‘Geef... mijn lieveling?’ voegde ik toe.

Ze grijnsde. ‘Nog een poging.’

‘Dank je?’ Ik wiebelde met mijn vingers naar de koffie.

Ze schudde haar hoofd.

Ik liet mijn handen met een vermoeide zucht in mijn schoot vallen. ‘Kun je me in de richting wijzen van wat je wilt horen? Misschien kun je zeggen of ik warm of koud ben?’

‘Hoewel ik dat spelletje meestal erg leuk vind, sla ik deze keer over.’ Ze tilde de beker ijskoffie tussen ons op en grijnsde breed naar me. ‘De correcte reactie is: “Ik hou zoveel van je omdat je ijskoffie voor me hebt gehaald dat ik alles voor je zou willen doen.”’ Ze wiebelde met haar wenkbrauwen. ‘Ja, dat klinkt ongeveer goed.’

Ik leunde achterover in mijn stoel en lachte terwijl ik mijn benen op de lege stoel links van me liet zwaaien om mijn spieren uit te rekken. De reden dat ik zoveel zweette was waarschijnlijk dat ik veterlaarzen droeg die bijna tot mijn knieën kwamen terwijl het iets van honderd graden was, maar ik moest vanavond werken en slippers waren niet echt bevorderlijk bij het uitvoeren van het werk, of voor het verstoppertje van de dingen die je nodig had om bovengenoemd werk te doen. ‘Je weet dat ik je gewoon in elkaar kan slaan en de koffie kan pakken, toch?’

Val pruilde met haar onderlip. ‘Dat is niet aardig, Ivy.’

Ik grijnsde naar haar. ‘Maar wel waar. Ik kan je met ninjaschoppen heel Canal Street op en af trappen.’

‘Misschien, maar zoiets zou je nooit doen, want ik ben je aller, allerbeste vriendin ter wereld,’ zei ze, met nog een brede glimlach, en ze had gelijk. ‘Oké. Wat ik wil stelt niet veel voor.’ Ze bracht het rietje dat uit haar ijsstee stak dicht bij haar mond, en ik steunde. ‘Helemaal niet.’

‘Wat wil je?’ Mijn tweede kreun was onhoorbaar door het gedruis van de voorbijgangers en het geluid van de sirenes die waarschijnlijk in de richting van het Quarter gingen.

Val trok één schouder op. ‘Ik heb een date zaterdagavond. Een hete date. Nou, hopelijk een hete date, maar David heeft me op het rooster gezet om in het Quarter te werken, dus...?’

‘Dus, laat me raden.’ Ik reikte achter me en drapeerde mijn armen over de rugleuning van de stoel. Niet de meest comfortabele positie, maar het hielp met luchten. ‘Je wilt dat ik je dienst in het Quarter overneem... op een zaterdagavond? In september. Precies in het midden van de toeristenhel?’

Haar hoofd knikte een enthousiaste ja. ‘Alsjeblieft? Alsjeblíéft?’ Ze schudde zacht met de ijskoffie en de ijsklontjes rinkelden verleidelijk in de plastic beker. ‘Alsjeblieft?’

Mijn blik ging van haar hoopvolle gezicht naar de ijskoffie en

bleef daar rusten. ‘Prima. Waarom niet? Het is niet alsof ik een hete date heb.’

‘Joepie!’ Ze schoof de koffie naar voren en ik griste de beker een halve seconde voor ze hem uit de lucht liet vallen. Een moment later zat ik tevreden te slurpen. De koffie vervoerde me naar een koude cafeïnehemel. ‘Weet je,’ begon ze, terwijl ze haar ellebogen op tafel zette, ‘je zou een hete date kunnen hebben als je, weet ik veel, een keer per jaar of zo op een date zou gaan.’

Ik negeerde die opmerking en bleef op ijshoofdpijntempo drinken.

‘Je bent heel knap, zelfs met al dat haar.’ Ze maakte een cirkel met haar hand in de algemene richting van mijn hoofd, alsof ik niet wist dat ik eruitzag als een wattenstaafje met mijn haar erop gestapeld. ‘En je hebt echt goede borsten en een lekkere kont. Ik zou je echt wel doen.’

Ik bleef haar negeren terwijl er een doffe pijn opkwam achter mijn ogen. Ik moest écht rustiger aan doen met die koffie, maar het was zo verdomd lekker.

‘Val jij wel op jongens, Ivy? Weet je, ik ben van beide kanten. Ik ben meer dan bereid om een meid uit de nood te helpen.’

Ik rolde met mijn ogen en daarna vertrok mijn gezicht onmiddellijk. Ik liet de ijskoffie zakken en drukte mijn handpalm tegen mijn voorhoofd. ‘Au.’

Val lachte proestend.

‘Ik val op jongens,’ zei ik, toen het gevoel van een ijspriem in mijn hersens begon weg te ebben. ‘En kunnen we het niet hebben over jongens of van beide kanten zijn of me uit de nood helpen? Want dit gesprek gaat uitmonden op het gebrek aan orgasmes in mijn leven en dat ik gewoon uit de kleren moet gaan met een of andere willekeurige vent, en ik heb niet echt het humeur om daarover te praten.’

‘Waar wil je dan over praten?’

Terwijl ik een langzamere slok van mijn koffie nam, nam ik haar argwanend in me op. ‘Hoe komt het dat jij niet zweet?’

Val kantelde haar kin omhoog en lachte zo hard dat een ouder stel dat langs wandelde met allebei hetzelfde heuptasje om naar haar staaarde. ‘Babe, ik ben in Louisiana geboren en getogen. Mijn familie is terug te voeren naar de eerste Franse kolonisten...’

‘Bla, bla. Betekent dat op de een of andere manier dat je een soort magisch vermogen hebt dat jou volledig bestand maakt tegen de hitte terwijl ik verdrink in mijn eigen stank?’

‘Je kunt een meisje uit het noorden halen, maar het noorden niet uit het meisje.’

Daar lachte ik om. Het was waar. Ik was pas drie jaar geleden naar New Orleans verhuisd vanuit het noordelijke Virginia, en ik was nog steeds niet aan het weer gewend geraakt. ‘Weet je wat ik ervoor over zou hebben om hier nu een poolwervel te krijgen?’

‘Geen seks, dat is duidelijk.’

Ik stak mijn middelvinger naar haar op. Eerlijk gezegd wist ik zelf niet eens waarom ik nooit een dag miste als het aankwam op het slikken van de pil. Het zou wel uit gewoonte zijn, uit de tijd dat het nog van belang was.

Ze giechelde en leunde tegen de tafel. Haar donkere ogen observeerden mijn filosofieboek. ‘Ik snap gewoon niet waarom je studeert.’

‘Waarom niet?’

De uitdrukking op haar gezicht suggereerde dat de hitte een aantal van mijn hersencellen had gefrituurd. ‘Je hebt al een baan. Een baan die buitengewoon goed betaalt, en jij hebt er niet echt een andere baan naast nodig, zoals sommige anderen. Wij krijgen maar weinig secundaire arbeidsvoorwaarden en we hebben waarschijnlijk de kortste levensverwachting van alle beroepen waarbij je niet hoeft te skydiven zonder parachute, maar dat is juist nog een reden om je tijd niet te verspillen aan die onzin.’

Mijn schouderophaling was mijn reactie. Om eerlijk te zijn, wist ik zelf niet zeker waarom ik een jaar geleden aan Loyola was begonnen. Misschien was het verveling. Misschien was het de vreemde behoefte om iets te doen wat de meeste eenentwintigjarigen deden. Of misschien ging het dieper dan dat, en was wat dát ook was, de reden dat ik sociologie met een minor in psychologie deed. Ik flirtte met het idee van maatschappelijk werkster worden, omdat ik wist dat ik beide dingen kon doen als ik zou willen. Misschien had het te maken met wat er was gebeurd met...

Ik kapte die gedachte af. Er was geen reden om daar vandaag over na te denken, of ooit. Het verleden was het verleden, dood en begraven met mijn complete familie.

Ondanks de verzengende hitte rilde ik. Val had wel gelijk. Onze levensverwachting kon wreed kort zijn. Sinds mei hadden we al drie leden van de Orde verloren. Cora Howard van 26. Zij werd vermoord op Royal. Nek gebroken. Vincent Carmack van 29. Hij ging zijn einde tegemoet op Bourbon. Zijn nek werd opengereten. En Shari Jordan van 35. Zij werd pas drie weken geleden vermoord. Haar nek was ook gebroken. Ze werd gevonden in het Warehouse District. We waren het gewend dat er collega's stierven, maar door drie sterfgevallen in de afgelopen vijf maanden waren we allemaal slecht op ons gemak.

‘Gaat het?’ vroeg Val, die haar hoofd schuin hield.

‘Ja.’ Mijn blik volgde de tram die voorbij kwam rollen. ‘Je moet vanavond werken, hè?’

‘Yep en yup en nou en of.’ Ze schoof bij de tafel weg, klapte in haar handen, en wreef ze toen over elkaar. ‘Zin in een vriendelijke weddenschap?’

‘Waar wedden we om?’

Haar glimlach werd ronduit boosaardig. ‘Wie er de meeste heeft gedood om één uur ’s nachts.’

Een oudere man die langs onze tafel kwam schuifelen, keek Val

vreemd aan en versnelde toen zijn pas, maar het was een feit dat mensen wel raardere dingen hoorden op de straten van New Orleans, vooral als je maar een paar blokken van het French Quarter af was.

‘Dat is een deal.’ Ik dronk het laatste beetje koffie op. ‘Wacht. Wat krijg ik wanneer ik win?’

‘Indiën je wint,’ corrigeerde ze me. ‘Dan breng ik je een hele week ijskoffie. En als ik win, doe jij voor mij...’ Haar woorden stierven weg en ze tuurde ergens naar. ‘Kijk eens. Kijk eens aan.’ Ze tilde haar kin op.

Fronsend draaide ik me om. Ik zag meteen waar Val het over had. Ik zoog een ondiepe ademhaling naar binnen terwijl ik mijn rechterbeen boog zodat mijn laars dichterbij mijn hand was. Die chick was niet te missen.

Voor de meeste mensen, zo’n negenennegentig procent van de mensen, zag de vrouw die in een zwierige maxijurk over Canal Street liep eruit als een doorsnee iemand. Misschien een toerist. Of misschien iemand uit de stad die op een woensdagmiddag aan het winkelen was. Maar Val en ik waren niet zoals de meeste mensen. Bij onze geboorte waren er een aantal bezweringen gebrabbeld, zodat we immuun werden voor bekoring. Wij konden zien wat de meesten niet zagen.

En dat was het monster achter de normale façade.

Dit wezen was een van de dodelijkste dingen die de mensheid kende, en was dat al sinds het begin der tijden.

Een zonnebril verborg haar ogen. Om de een of andere reden was haar ras gevoelig voor zonlicht. Hun ogen waren eigenlijk het bleekste blauw, een tint waar alle kleur uit was weggetrokken. Maar met bekoring, een duistere vorm van magie, koos hun soort wat mensen zagen, dus waren ze er in een verscheidenheid aan fysieke eigenschappen, vormen en formaten. Deze was blond, lang en slank, bijna teer om te zien, maar haar voorkomen was extreem misleidend.

Geen enkel mens of dier op aarde was sterker of sneller, en hun talenten doorliepen het hele gamma, van telekinese tot het aansteken van verwoestende branden met een enkele beroering van hun vingertoppen. Maar het gevaarlijkste wapen was hun vermogen om stervelingen naar hun hand te zetten, om ze tot slaaf te maken. Fae hadden mensen nodig. Alleen door zich met stervelingen te voeden, konden fae hun verouderingsproces vertragen tot een levensduur die met onsterfelijkheid vergelijkbaar was.

Zonder mensen zouden ze net zoals wij ouder worden en doodgaan.

Soms speelden ze een tijd met hun slachtoffers en voedden ze zich maanden, soms jaren, met hen, tot er niets meer dan een verdroogd omhulsel van ze over was. Als ze dat deden, vergiftigden ze het lichaam en de geest van de mens, waardoor die even gevaarlijk en onvoorspelbaar als de fae werd. Maar soms vermoordden ze hun slachtoffers gewoon onmiddellijk. Tegen het voeden en de effecten konden mensen zoals Val en ik bij onze geboorte niet worden beschermd, maar eeuwen geleden was iets heel simpels en kleins ontdekt wat hun vermogen om ons te manipuleren ophief.

Niets was zo onverwacht stoer als een klavertjevier.

Elk lid van de Orde droeg er één. Val had een klavertjevier in haar armband zitten. Ik droeg die van mij in de hanger van tiggeroog aan mijn ketting. Ik droeg die zelfs thuis als ik onder de douche ging of sliep, omdat ik door bittere ervaring had geleerd dat geen enkele plek echt honderd procent veilig was zonder een klavertje.

Doordat wij door de bekoring konden kijken waarmee zij in de massa konden opgaan, konden we ze spotten en op ze jagen. Hun ware vorm was even mooi... en verontrustend. Hun huid was zilverachtig, een beetje als vloeibaar stikstof, en ongelooflijk gaaf. Hun schoonheid was griezelig volmaakt, met hoge, hoekige jukbeenderen, volle lippen, en ogen die iets omhoogtrokken bij de buitenste ooghoeken. Alles aan hun ware vorm was akelig verleide-

lijk, op een manier die het moeilijk maakte om weg te kijken. Het enige wat de sprookjes en mythes juist hadden, waren de ietwat puntige oren.

‘Verdomde fae,’ prevelde Val.

Precies wat ik ook over ze dacht sinds ze me alles hadden afgenomen. Niet een keer, maar twee keer, en ik haatte ze met de passie van duizend brandende zonnen.

Buiten de oren waren de fae totaal niet zoals ze door Disney werden verbeeld of zoals degenen waar Shakespeare verhalen over had gesponnen, en ze hoorden, net zoals al hun verre familie, niet in dit domein. Lang, lang geleden hadden de fae een manier gevonden om een bres te slaan in de scheidslijn tussen de sterfelijke wereld en hun wereld, de plek die bekendstond als de Anderwereld. Het Zomerhof en Winterhof, als ze ooit hadden bestaan, waren ontbonden, en daarna was er nog maar één gigantische groep met één heel eng, volledig typisch doel.

Ze wilden de sterfelijke wereld overnemen.

En het was onze taak om ze terug te sturen naar de Anderwereld. Of ze te doden. Welke van de twee maar het snelst werkte.

Het probleem daarmee was het feit dat allebei die dingen niet makkelijk waren om met ze te doen, en dat ze zichzelf in elk facet van de sterfelijke wereld hadden verweven.

Toen de fae onze tafel passeerde, keek Val met een glimlach naar haar op, een en al vriendelijke onschuld. De fae glimlachte minnetjes terug. Ze had geen idee dat we haar helemaal doorhadden.

Val keek me aan en knipoogde. ‘Die is van mij.’

Ik sloeg mijn tekstboek dicht. ‘Niet eerlijk.’

‘Ik zag haar het eerst.’ Ze stond op en haalde haar hand over de brede leren riem die ze over haar rok droeg. ‘Zie je later.’ Ze begon zich om te draaien. ‘O, en serieus, bedankt voor zaterdagavond. Ik krijg seks en jij krijgt de kans om via mij nog een beetje van het leven mee te krijgen.’



Ik lachte terwijl ik mijn boek in mijn tas propte. ‘Bedankt.’

‘Ik denk altijd aan anderen. *Peace out.*’ Ze draaide zich snel om, ontweek elegant een andere tafel en verdween in de mensenmassa die op het trottoir samendromde.

Val zou de fae inhalen en naar een plek lokken waar ze het snel uit de weg kon ruimen zonder dat het gewone volk getuige zou zijn van iets wat er waarschijnlijk uitzag als een koelbloedige moord.

Dingen werden heel snel heel ongemakkelijk als een nietsvermoedend mens toevallig op die puinhoop stuitte.

Buiten de stervelingen die de fae in hun buurt hielden voor een verscheidenheid aan snode redenen, had het grootste deel van de mensheid geen idee dat de fae echt waren, ook al waren ze overal. En in steden zoals New Orleans waar een hele lading maffe zooi kon gebeuren zonder dat iemand een spier vertrok, teisterden ze de stad.

Terwijl ik opkeek en naar de wiegende palmen staarde, vroeg ik me af hoe het was om te zijn zoals iedereen die hier door de straat liep. Om, nou ja, in zalige onwetendheid te leven. Als ik in een andere familie was geboren, zouden zoveel dingen anders zijn geweest.

Ik zou waarschijnlijk in de lente afstuderen. Ik zou een grote groep vrienden hebben met wie ik een band had door herinneringen in plaats van geheimen. Ik zou misschien zelfs – onvoorstelbaar – een vriendje hebben.

Vriendje.

Onmiddellijk vervaagde de drukke straat. Ik was alleen en... God, drie jaar later en het deed nog steeds pijn om überhaupt aan Shaun te denken, en er was geen inspanning nodig om die gevoelige bruine ogen voor me te zien. Sommige details begonnen te verdwijnen – het beeld van zijn gezicht werd steeds vager, maar de pijn was niet verminderd.

Een zaadje van verdriet wortelde zich diep in mijn maag, en ik

negeerde het wanhopig. Want wat zei mijn moeder altijd? Niet mijn echte moeder. Toen zij werd vermoord was ik zo jong dat ik me amper nog iets over haar kon herinneren. Maar mijn pleegmoeder, Holly, zei altijd dat als wensen vissen waren, we allemaal een net zouden uitgooien. Het was een citaat dat ze uit een of ander boek had gehaald, en het betekende ruwweg dat het geen zin had om tijd te besteden aan wensen.

Zo vatte ik het tenminste op.

Het was niet alsof ik niet wist hoe belangrijk mijn werk – mijn táák – was. Bij de Orde horen, een wijdvertakte organisatie vol kennis die werd doorgegeven binnen families, van generatie op generatie, betekende dat mijn leven meer betekenis had dan de meeste.

Of dat zeiden ze tenminste.

We hadden allemaal een tatoeage die aangaf dat we bij de Orde hoorden. Het was een symbool van drie in elkaar grijpende spiralen en het deed aan een pre-Keltisch ontwerp denken. Maar onder de onze stonden drie rechte lijnen. Het was voor de Orde het symbool van vrijheid geworden.

Vrijheid om zonder angst te leven. Vrijheid om onze eigen keuzes te maken. Vrijheid om te gedijen.

Die van mij stond naast mijn heupbeen. Niemand van ons droeg het symbool op een plek waar stervelingen of fae het konden zien.

Dus wat ik met mijn leven deed, wás belangrijk. Dat begreep ik. De Orde wás mijn familie. En ik had geen spijt van de dingen die ik moest doen of van wat ik had opgegeven. Zelfs al had de overgrote meerderheid van de mensen geen flauw idee wat ik en de Orde deden, maakte ik alsnog een verschil met mijn leven. Ik redde levens.

En ik was echt een vet stoere ninja als ik dat wilde zijn.

Dát liet een grijns op mijn lippen verschijnen.

Ik slingerde mijn tas over mijn schouder, pakte mijn lege beker ijskoffie op, en stond op. Het was tijd om te werken.

De fae die ik voor een bar in Bourbon Street spotte, deed me aan Daryl Dixon uit *The Walking Dead* denken. Wat echt vet balen was, want ik zou hem moeten vermoorden.

Hij droeg een geelbruine bloes waarvan de mouwen bij de schouders waren afgeknipt, met rafelige en versleten randen als gevolg, en een spijkerbroek die bij de knieën bijna helemaal was weggesleten. Hij had die vreemd sexy redneck-uitstraling, vooral met het ruige kapsel.

Maar de hele zilverachtige huidskleur en puntige oren verpestten de redneck-ambiance.

In en buiten de bars op Bourbon Street deed de fae me aan een toerist denken, want elke keer dat hij naar buiten kwam, had hij een nieuw glas in zijn hand. Het gerucht ging dat menselijke alcohol geen invloed had op de fae, maar dat nachtschade, een plant die giftig was voor mensen, op hen werkte zoals sterke drank.

Nadat ik hem met zoveel verschillende glazen had gezien en hem het afgelopen uur in de gaten had gehouden, begon ik te vermoeden dat in elk van die bars een fae was, want hij zwalkte alsof hij strontzat was tegen de tijd dat hij Bourbon uit dwaalde en de Gumbo Shop passeerde.

Ik maakte een mentale aantekening dat ik David Faustin, het hoofd van de New Orleans-afdeling van de Orde, moest bellen om te zien of hij iets van de andere leden had gehoord over of er nachtschade werd geserveerd in de menselijke bars. Maar eerst moest ik afrekenen met dat Daryl Dixon-uitschot.

Ik kon niet zomaar op de fae aflopen en hem neersteken waar mensen bij waren. Ik had geen zin om een nacht in de cel door te brengen. Alweer. De vorige keer dat iemand me een fae zag uitschakelen, werd de politie gebeld, en hoewel er geen lijk was, had ik wel een heel arsenaal aan wapens bij me, en dat was ei-

genlijk best lastig te verklaren geweest.

En ik had echt geen zin om te luisteren naar Davids gezanik over alle invloed die hij had moeten uitoefenen en bla, bla.

Ik had waarschijnlijk een pond van mijn tietten af gezweet tegen de tijd dat de fae een steegje in struikelde. Halleluja, verdomme. Ik was uitgehongerd, er wachtten beignets op me, en aangezien het een woensdagavond was, dwaalden er niet veel fae rond, dus ik ging mijn weddenschap met Val totaal verliezen.

Het weekend zou een heel ander verhaal worden. Als er meer stervelingen waren om mee te knoeien en het makkelijker voor ze was om ongestraft te doen wat ze wilden, kwamen ze in drommen.

Een beetje zoals kakkerlakken die 's nachts rond ritselden.

De fae ging op in de diepe schaduw van het smalle steegje, en ik volgde hem heel stilletjes, terwijl ik dicht bij de klamme stenen muren bleef. Ik liet mijn handen van de hengsels van mijn rugzak glijden en kreunde toen de fae halverwege het steegje stopte en zich naar het gebouw toe draaide.

Zijn handen gingen naar zijn rits.

Ging hij nou serieus plassen? Echt? Bah, dat stond zó niet op mijn lijst met dingen die ik vannacht wilde horen of zien. En kon ik iets echt doden terwijl het stond te plassen? Het leek nogal onsportief om een vent te trappen als hij zijn broek omlaag had.

Ik ging zó niet wachten tot hij dit had gehad. Met het tempo waarin hij zich bewoog, zou ik hier nog tien minuten zitten voor hij zijn rits open had.

Met mijn blik strak op de fae gericht, reikte ik omlaag en liet ik mijn hand om het niet-puntige deel van de ijzeren staak die in mijn laars bevestigd was glijden. IJzer was altijd episch vernietigend voor de fae geweest. Ze bleven er ver bij uit de buurt. Alleen al het aanraken ervan schroeide ze, en als je er één mee in zijn borstkas stak, ging hij er niet aan dood maar werd hij linea recta terug naar hun wereld gestuurd.

Het scheiden van hun hoofd van hun lichaam maakte echter een einde aan ze. Voor het echie.

Maar ze naar de Anderwereld sturen was genoeg, godzijdank, want hoofden afhakken was natuurlijk smerig en walgelijk. Poorten die overal verstopt zaten waren de deuren tussen onze werelden. Ze zaten al eeuwen dicht, maar werden nog steeds goed bewaakt. Als je ze terugstuurde, was het een enkeltje.

Ik stapte weg van het gebouw, met de staak in mijn hand, en ging snel door het steegje. Achter me klonk het gedruis van de drukke straat, gedempte gesprekken, en het verre gegons van gelach.

Mijn vingers verstrakten om de staak toen de fae zijn benen verschoof en zijn dijen spreidde. Ik maakte geen geluid toen ik tot vlak achter hem liep, maar een of ander aangeboren instinct waarschuwde hem dat ik er was. Fae konden ons niet aanvoelen, maar ze wisten dat de Orde er was.

De fae draaide zijn torso naar me toe. Zijn melkachtige blauwe ogen keken in de mijne, maar waren onscherp. Verwarring spatte over zijn markante gelaat.

‘Hoi!’ zei ik met hoge stem, terwijl ik mijn arm naar achteren boog. Zijn blik schoot naar mijn arm en hij zuchtte. ‘Fuck.’

Zelfs beschonken en terwijl hij moest plassen, was de fae gruwelijk snel. Hij tolde zich om en boog mijn aanval met één arm af terwijl hij zijn knie optilde. Ik gooide me opzij en wist ternauwernood een trap in mijn maag te ontwijken. Ik keek niet omlaag om te zien hoe ver hij met de rits was gekomen toen ik naar voren sprong en onder de arm dook die hij naar me uithaalde. Achter hem ging ik weer rechtop staan en plantte ik mijn voet tegen het midden van zijn rug.

De fae gromde terwijl hij een pas naar voren struikelde. Toen draaide hij zich om terwijl ik naar voren rende, klaar om dit achter de rug te hebben. Ik zwaaide mijn hand met de staak en de scherpe kant was amper een centimeter van zijn borstkas verwijderd toen hij eruit gooide: ‘Je hele wereld staat op het punt te eindigen. Hij is...’

Ik stak de ijzeren staak in zijn borst en brak zijn woorden af. De staak sneed door zijn huid alsof hij van de goedkoopste tissues was gemaakt. Een tel bleef hij volledig intact en deed hij zijn mond open om schel te janken, als een coyote die werd overreden door een gigantische vrachtwagen.

Lieve haaiantanden nog aan toe!

Vier snijtanden waren vlijmscherp en extra lang. Ze kwamen tot op zijn onderlip en deden me aan een gemuteerde sabeltandtijger denken. Fae konden bijten. Het was niet fraai. Eigenlijk hadden alle wezens uit de Anderwereld de neiging om happerig te worden.

Ik schoot achteruit en liet de staak zakken terwijl de fae min of meer in zichzelf werd gezogen. Van de top van zijn warrige haardos tot zijn sneakers vouwde hij ineen als een vel papier dat tot een bal werd verfrommeld, en zo ging hij van ruim één meter tachtig naar de grootte van mijn hand voor er een soort klap klonk, als een rotje, en er een intense lichtflits was.

Toen was er niets meer.

‘Wat laatste woorden betreft, was dat nogal cliché en suf,’ zei ik tegen de plek waar de fae had gestaan. ‘Ik heb wel beter gehoord.’

‘Dat geloof ik best.’

Met een hart dat tegen mijn ribbenkast bonsde, draaide ik me razendsnel om. Visioenen van een nacht in de cel dansten door mijn hoofd. Ondanks het feit dat ik waarschijnlijk al op heterdaad was betrapt, schoof ik de staak achter mijn rug.

Gelukkig was het geen agent die bij de ingang van het steegje stond, maar een man in een zwarte broek en een wit shirt. Terwijl hij loom naar voren wandelde alsof hij op pad was voor een nachtelijk ommetje, voelde ik geen enige opluchting.

Die gast had mij de fae absoluut zien neersteken. Dat kon maar twee dingen betekenen. Of de man was lid van de Orde, maar niet van de afdeling in New Orleans, want ik herkende hem niet. Of hij was een dienaar van de fae, een mens dat door ze in trance was

gebracht. Die konden net zo gevaarlijk zijn.

En als je hen neerstak, deden ze niet de poef-en-weg-act. Ze bloedden. Ze gingen dood zoals iedereen. Soms langzaam. De Orde had geen regel tegen het doden van mensen omdat het soms een noodzakelijk kwaad was, maar het moest verdomd klote zijn om er één te doden.

Mijn vingers verkrampten om de staak. *Wees alsjeblijft geen dienaar. Wees alsjeblijft een of andere mafkees die denkt dat ik zijn roodharige stiefkind ben of zo. Alsjeblijft. Alsjeblijft.* ‘Kan ik je helpen?’ vroeg ik, terwijl ik me schrap zette.

De man hield zijn hoofd schuin. O, dit beviel me niks. Elke spier in mijn lichaam spande zich aan. Hij stond een paar meter na de ingang van het steegje stil, en toen zag ik het.

Lichte, verbleekte blauwe ogen, schuin bij de hoeken – fae-ogen. Maar zijn huid was niet zilverachtig, maar een volle olijfvachtige kleur die contrasteerde met het blonde haar dat zo licht was dat het bijna wit was, en dat haar was lang, zo lang als Legolas’ haar in *Lord of the Rings*.

Legolas was best wel sexy.

Oké. Ik moest me zó focussen, want deze gast klopte niet. Elk instinct in me vuurde waarschuwingen af. Ik deed een stap achteruit terwijl ik de nieuwkomer in me opnam. Er zat geen bekoring over deze vent, en hij had niet de typische glazige blik die dienaren prefereerden. Hij leek menselijk maar ook niet, en er was iets aan hem wat schreeuwde dat hij op geen enkele manier die ik zou waarderen vriendelijk zou zijn.

De man glimlachte terwijl hij zijn arm optilde. Uit het niets verscheen er een pistool in zijn hand. Gewoon zomaar. De hand was het ene moment leeg, en hield het volgende moment een pistool vast.

Krijg nou wat?

‘Ik wou dat je je uitdrukking kon zien,’ zei hij, en toen liet hij het pistool zakken en richtte hij het recht op mij.